

ГОСТИ ИДАТЪ!

Дветъ бѣли, гривести кончета плъзнаха леката шейна по заснѣжения пжтъ. Ситнитѣ звѣнчета заситниха. Коларьтъ Стою се изправи, стисна яко поводитѣ, възви се и рече:

— Хайде сега, на добъръ часъ!

Седна, оправи си качулката, дигна широката яка на шубата си и плесна камшика:

— Гости, гости идатъ! — викна той весело и зата-
наника първата пѣсенъ, която му хрумна.

Свити въ дъното на шейната, овити въ топлото чер-
вено кебе, надничаха две мѣнички, зачервени отъ студа
лица. Едното се обади:

— Бате Стою, чакатъ ли ни?

Другото пресѣче:

— Бате Стою, викатъ ли ни?

Шейната се блъсна въ една едра буца, отмѣсти се и
подрипна.

— Брей, дрѣжете се, да не се изтърсимъ насрѣдъ
пжтя! — прекъсна пѣсенъта коларьтъ Стою, пови се на-
задъ и попита:

— Като че рекохте нѣщо? Найдена, какво каза?

— Чакатъ ли ни?

— Викатъ ли ни?

Двамата се обадиха изедно, и коларьтъ Стою се по-
чуди малко, дорде ги разбере.

— Викатъ ви, ами! Чакатъ ви! Нали затуй съмъ до-
шелъ въ града — да ви взема. Тѣй ми заръчаха у васъ:
на Коледа тукъ ги искаме отъ тебе. Безъ Найдена и Ли-
яна Коледа не правимъ!